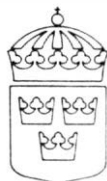

Motion till riksdagen

1988/89:Sf503

av Sten Andersson i Malmö (m)
Flyktingpolitiken

Mot.
1988/89
Sf503–506

Det råder ett kompakt samförstånd i Sverige att vår flyktingpolitik skall vara generös, då det finns många människor runt om i världen som befinner sig i flyktingläger där situationen är sådan att vi svårligen kan föreställa oss densamma. Våld och förtryck av människor som är oliktankande och som kritiserar regimen innebär att vårt ansvar mot utsatta människor är stort. Som en förhållandevis rik nation är det vår skyldighet att efter förmåga bistå andra mindre lyckligt lottade. Är då svensk flyktingpolitik i praktiken generös? Svaret är enligt undertecknad både ja och nej.

Om man med en generös flyktingpolitik menar att vi skall ge mycket pengar till verksamheten är svaret ja. Sverige ger i dag förmodligen mest flyktinghjälp i världen per invånare. Ser man däremot på flyktinghjälpens inriktning måste svaret på den ställda frågan bli nej. Jag anser att vår flyktingpolitik är felinriktad då den i första hand bistår fel människor. Vi lägger nämligen inte den största delen av våra flyktingresurser åt behövande flyktingar utomlands, utan dessa medel stannar i Sverige. Har då flyktingsituationen blivit bättre internationellt sett och har flyktingarna i världens flyktingläger minskat och är förhållandena för dessa människor bättre? Svaret är nej, men ändå fortsätter Sverige med sin felinriktade politik. Varför?

Tack vare vår förda flyktingpolitik, som är unik i Europa vad gäller naivitet och godtrogenhet, minskar våra möjligheter att hjälpa de verkligt behövande flyktingarna.

För några år sedan gavs den största delen av vår flyktinghjälp till flyktingverksamhet utomlands. I dag är läget helt annorlunda, då vi nu ger ungefär tre fjärdedelar till flyktingar i Sverige.

Asylbeviljandet i Sverige regleras och avgöres av vår lagstiftning som i grunden vilar på Genèvekonventionen av år 1951 ang. definitionen av flyktingar. Men detta är inte korrekt. Antalet beviljade asyl i Sverige är sådant att endast en minoritet f.n. är flyktingar enligt nämnda konvention. I en tidning 1988 sade invandrarverkets chef att av det totala antalet asylsökande som erhållit asyl, som själva rest till Sverige, var endast 20 procent – alltså var femte – flykting enligt Genèvekonventionen. Den stora majoriteten hade av flyktingliknande eller humanitära skäl erhållit asyl i Sverige. Är detta rättvist mot alla dem som sitter i flyktingläger runt om i världen under enormt svåra förhållanden? Svaret måste bli nej. Sverige borde ändra inriktningen på flyktingpolitiken.

Det är omänskligt och inhumant att Sveriges flyktingpolitik idag till största

delen hjälper dem som har pengar eller lyckats skaffa möjlighet att själva ta sig hit. Kan en utlänning komma hit och söka asyl är han till 90 procent säker på att erhålla sådan. Kan personen i fråga sedan kasta bort pass, id-handlingar och färdbiljetter är garantin att få asyl nästan 100 procent. Att kalla en sådan flyktingpolitik för generös mot utsatta personer är skamligt och ovärdigt.

Under senare år har en majoritet av asylsökande utlänningar som kommit till Sverige inte kunnat styrka sin identitet. Man har kastat bort handlingar som kan tänkas styrka densamma. Orsaken måste vara att man vill dölja sin identitet och varifrån man kommit. Är då dessa personer flyktingar? Logiskt sett måste svaret bli nej. Man har något att dölja.

År 1986 saknade 47 procent av de asylsökande pass, biljetter eller id-handlingar och man kan med tanke på polisens bristande resurser anta att antalet i verkligheten var betydligt större. 1988 saknade 65 procent av dem som sökte asyl via ankomst till Arlanda nämnda handlingar. Ändå fortsätter vi med att ge asyl åt dessa personer. Den nu föreslagna ändringen i lagstiftningen vad gäller att stoppa denna verksamhet riskerar att bli ett slag i luften.

Vad som borde gälla t.ex. på Arlanda är en passkontroll i omedelbar anslutning när flygplanet landat. Då kan, om id-handlingar och annat är bortkastat, personalen på ett flygplan ändå tala om att personen ifråga kom med ett visst flyg och förmodligen tala om var han steg på.

Att som vi nu gör bevilja asyl åt ett mycket stort antal utlänningar som för myndigheterna bakom ljuset, gör att tilltron till vår flyktingpolitik minskar bland allmänheten. Det är också dessa passlösa som bär skulden till de ytterst långa uredningstiderna för asylsökande. Att som i dag kritisera svenska myndigheter för långa handläggningstider där många söker asyl och fristad i vårt land och inte spelar med öppna kort är ointelligent och orättvist. Med tanke på den situation många miljoner flyktingar lever i runt om i världen är Sveriges "generösa" flyktingpolitik långt ifrån generös med tanke på vem vi beviljar asyl åt och efter vilka kriterier.

Det påstås ofta i debatten att ingen människa lämnar sitt land frivilligt, vilket i och för sig är korrekt. De turkar, greker, jugoslaver och italienare som under 1950-, 60- och 70-talen lämnade sina hemländer för att söka arbete och trygghet i Sverige gjorde säkert inte detta med glädje eller frivilligt. Men de var tvingade då deras hemländer inte kunde erbjuda dem ekonomisk och social trygghet. I dag är arbetskraftsinvandringen till vårt land stoppad från länder utanför Norden. Är det så konstigt att människor genom att manipulera på olika sätt försöker ta sig till Sverige åberopande politiskt flyktingskap? Detta är mänskligt och lätt att förstå men faller sannerligen utanför ramen för svensk flyktingpolitik.

Sverige bör bevilja asyl åt de utlänningar vilka är att betrakta som flyktingar enligt Genèvekonventionen, så länge vi kan ge dem en mänsklig tillvaro i vårt land. Däremot bör den största delen av svensk flyktinghjälp gå till dem som befinner sig i världens många flyktingläger.

Hemställan

Mot. 1988/89

Sf503

Med anledning av vad ovan anförts hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om en förnyad inriktning av Sveriges flyktingpolitik.

Stockholm den 15 januari 1989

Sten Andersson (m)

i Malmö